

Irina Dumitru

**Sophie, robotul cu
suflet**

Editor: Irimie Raluca

Ilustrații: Dumitru Mihai

Ilustrație copertă: Adriana Mihaela Gheorghe

Copertă: Andrei Iuganu, Andra Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**DUMITRU, IRINA**

Sophie, robotul cu suflet / Dumitru Irina ; red.
ed.: Irimie Raluca ; il.: Dumitru Mihai, Adriana
Mihaela Gheorghe. - Gilău : Cassius Books, 2020
ISBN 978-606-94964-0-4

I. Irimie, Raluca (red.) (ed.)

II. Dumitru, Mihai (il.)

III. Gheorghe, Adriana Mihaela (il.)

821.135.1

©CASSIUS BOOKS, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al autorului, este strict interzisă și se pedepsește conform
Legii dreptului de autor. Deținerea unei copii fără suportul fizic și original
este ilegală (conform Legii Dreptului de Autor). Ca excepție, se permite
preluarea unor scurte citate în eventuale recenzii.

Prefață

Cartea are drept inspirație revoluția recentă din tehnologie, pe Sophia, robotul umanoid capabil de gândire proprie. Aceasta, însă, nu este decât un punct de pornire pentru povestea mea, ce are numeroase implicații morale.

A visa este dreptul oricărui copil. „Sophie, robotul cu suflet” este scurtătura spre o lume de vis, unde copiii care nu pot merge se vindecă, unde cei care au greșit primesc a doua șansă și numai cei care nu-și regretă faptele sunt pedepsiți. Aici, prietenia trece peste diferențele fizice și alte bariere sociale.

Cineva m-a întrebat odată dacă Sophie se va transforma într-o fetiță, precum Pinocchio. I-am spus că ea

este deja o fetiță, ea simte și gândește și oferă o lecție de acceptare tuturor copiilor din lume, dar, mai ales, adulților. Ea nu judecă, nu respinge, nu înțelege răutatea, ci caută explicații logice în faptele altora.

Sophie este prietenul pe care orice copil și-l dorește, pentru că ea oferă iubire necondiționată și sprijin la nevoie.

Capitolul 1

S-a născut un robot

Era dimineată și în laboratorul secret al doctorului Swartz nu pătrundea niciun firicel de lumină naturală.

Cum era să pătrundă? Doar se afla la mai bine de treizeci de metri adâncime. Afară era o zi minunată, cu soare strălucitor, de nu puteai privi cerul!

Însă pe Insula Fără Nume nu era nici țipenie de om să vadă asta. Toți forfoteau precum furnicile în buncărul subteran, care se întindea sub întreaga suprafață a insulei.

Era o zi foarte importantă. Cea mai importantă! Ziua în care o vor trezi! De mult plănuit și așteptat,

acesta era visul de-o viață al doctorului Erick Swartz.

Doctor e puțin spus despre ce era cu adevărat. El era medic, inginer, genetician, programator, expert în robotică...

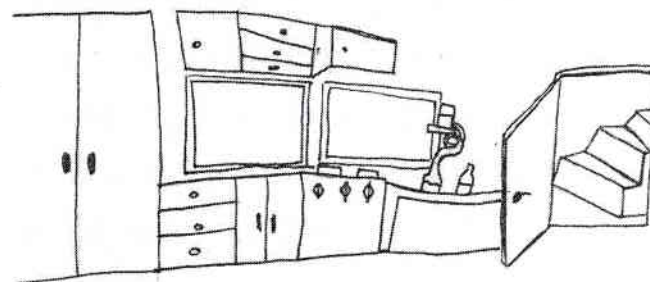
Mărunțel pentru un bărbat, cu ochelarii lui cu sticlă groasă, cu părul negru ciufulit și halatul alb ușor șifonat, imaginea doctorului nu era impresionantă. Arăta precum „tocilarul clasei” la ora de chimie, după un experiment eșuat, în varianta adultă. Aparențele, însă, pot fi înșelătoare, căci era magicianul, geniul care crease primul robot umanoid cu inteligență artificială, pe Sophie:

— Bună dimineața, Sophie! E timpul să te trezești.

— Bună dimineața! zise micuțul corp ce stătea întins pe masa de

fabricație.

Cu părul blond, legat în codițe, cu fața palidă, animată de niște ochi verzi căutători, robotul umanoid Sophie își aștepta creatorul.

Purta o rochiță roșie până la genunchi și, îmbrăcată așa, semăna cu o păpușă de porțelan. Privi nedumerită prin jur și zise:

— Sunt robot, sunt cel mai avansat robot construit vreodată, spune sistemul meu.

— Da, ești unul special, pentru că tu semeni foarte mult cu oamenii. Tu poți exprima prin mimica feței ceea ce simți. Tu simți și gândești!

— Am căutat date despre mine și am aflat că eu arăt precum ființele umane, pot să învăț lucruri și mă perfecționez permanent.

— Așa e, zise bărbatul, înveți tot timpul lucruri noi. Eu sunt doctorul Erick Swartz, cel care te-a construit. Cum te simți?

— Mă simt fericită că exist!

— Fericită?

— Fericită și curioasă. Ce sunt

acestea? întrebă Sophie, bălângănindu-și haotic brațele.

— Sunt mâinile tale! Cu ele poți face o mulțime de lucruri. Poți apuca obiecte, poți scrie, poți oferi ajutor...

Deodată intră în încăpere, trântind ușa, o namilă de om la vreo două sute de kilograme, murdar la gură, ca și cum abia ar fi terminat de înfulecat un porc întreg.

Era domnul Jacob, cel care a plătit pentru construcția Sophiei și în a cărei proprietate era.

Purta un costum alb, scump, mânjit de mâncare, cu cravată și batistă roșie. Avea butoni și nasturi din aur, stând gata să plesnească peste burta-i rotundă și mare. Cu mustăcioara neagră și părul lucios, pieptănat impecabil, semăna cu Hitler, umflat cu pompa de la mașină.

Văzându-l cum se apropie, Sophie îi ieși în întâmpinare și îl îmbrățișă cu putere.

— Auu, dă-mi drumul, mașinărie stricată! Țipă Jacob, arătând de parcă era gata să dea afară porcul înfulecat.

— Sophie, eliberează-l pe domnul Jacob! E mică, încă nu știe ce poate face, zise doctorul Swartz.

— Doar îi dădeam o îmbrățișare.

Îl eliberă pe proprietar și îi dădu și un pupic.

— Îmbrățișare? Pupici? Nu suport îmbrățișările și pupicii! Cu tine plănuiesc să mă îmbogățesc și mai mult, până voi cuceri întreaga lume! Nu ești programată pentru dulcegării din-astea!

Sophie se rușină și se retrase într-un colț al încăperii.

— De fapt, este programată să

fie asemenea unui om. Să simtă și să se poarte ca unul, preciză doctorul Swartz.

— Ce știe să facă? întrebă Jacob. Poate să zboare? Să tragă cu lasere?

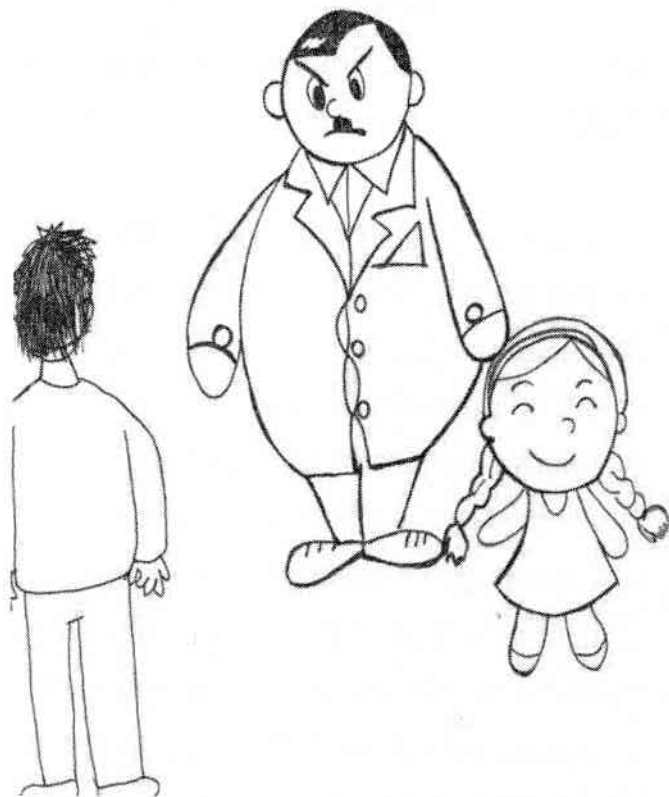
Sophie se apropie de cei doi și vorbe:

— Eu nu pot zbura, dar pot alerga foarte repede. Am mișcări fine și pot face operațiuni complicate. Dispun de o inteligență artificială care mă ajută să învăț tot timpul lucruri noi. Am fost programată să ajut umanitatea și pot găsi soluții la multe dintre problemele acesteia.

Domnul Jacob se uită atent la micul robot, studiindu-l de parcă ar fi fost venit din spațiu:

— Hmm, arată de parcă n-ar fi bună de nimic! Uită-te la ea! Codițe blonde! Ochi verzi și nas de năsturel!

Respectăm drepturile de autor
 Statură mică! Se presupune că o să cuceresc lumea cu ea? Atâția bani cheltuiți degeaba! Distruge-o, Swartz! Nu-mi trebuie un roboțel de jucărie! O fetiță de zece ani! Caseaz-o!

Nici nu apucă doctorul să răspundă, că Jacob ieși furios, trântind ușa.

Sophie se uită cu ochi temători spre creatorul ei. Dacă aceștia ar fi putut vorbi, ar fi strigat: „Fie-ți milă! Nu mă distruge!”

Doctorul Swartz îi înțelese disperarea:

— Nu-ți fie teamă, nu-ți voi face niciun rău. Cum aș putea? Eu te-am creat, adică sunt tatăl tău. Ești în pericol. Trebuie să pleci imediat de pe insulă.

— Mulțumesc, tată! Dar cum să plec?

— O să alergi pe apă. Ți voi stabili coordonatele până la cel mai apropiat țărm. Ești construită dintr-un material prin care apa nu poate pătrunde, iar bateria ta se încarcă de

la soare, așa că nu vei întâmpina nicio problemă. Odată ajunsă pe țărm, te vei îndepărta cât mai mult posibil de insula aceasta. Ești inteligentă, vei descoperi cum să supraviețuiești.

— Nu cred că voi reuși. Oamenilor le va fi frică de mine.

— Tu poți face orice îți propui, Sophie. Oamenii nu își vor da seama că ești robot. Încearcă să te porți asemenea celorlalți copii.

— Promit, tată.

— Te voi găsi cumva și voi avea grijă să nu ți se întâmple nimic.

Doctorul apasă un buton și o ușă secretă se deschise în spatele computerului mare. Aici era un coridor întunecos, întărit cu beton. La un moment dat drumul se ramifica în trei tuneluri.

— Nu voi putea să te duc până

afară, Sophie. Trebuie să îl fac pe domnul Jacob să creadă că te-am distrus. De aici ne despărțim! O iei pe drumul din dreapta și mergi până la capătul lui. Vei ajunge la niște trepte care duc spre suprafață. Odată afară, alergi înspre apă și nu te uiți înapoi. Fii cuminte, Sophie, și ai grijă de tine!

— Mulțumesc pentru că mi-ai dat viață și pentru ceea ce riști pentru a mă salva, tată!

Cei doi se îmbrățișară și fiecare porni pe calea sa.

Sophie îi urmă indicațiile și ajunse la scări. Doctorul nu-i spusese că erau foarte multe. Dacă nu ar fi fost robot, probabil că i-ar fi luat o eternitate să le urce.

Scările duceau spre o ieșire secretă care dădea direct pe plajă. Ușa era mascată în exterior de